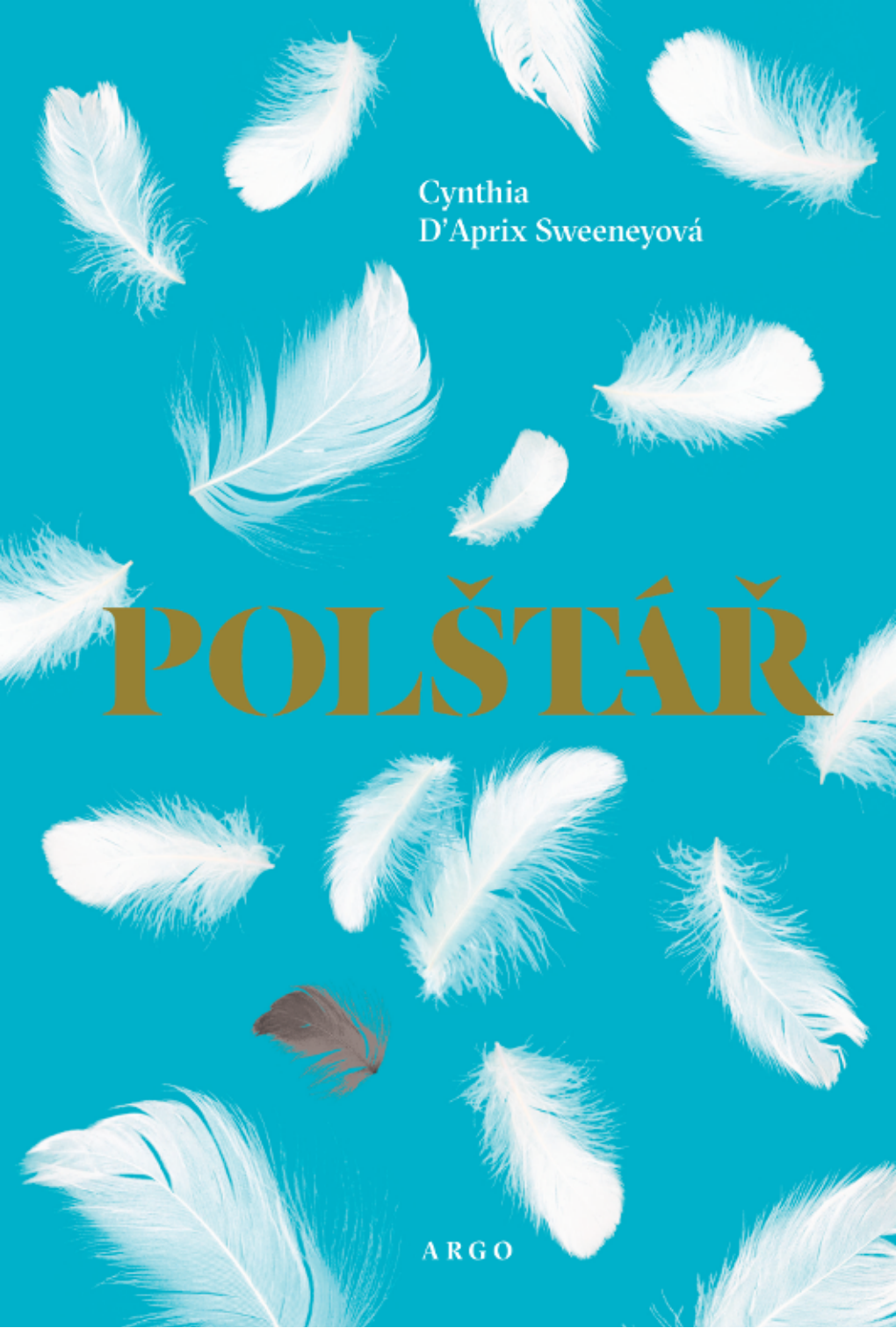

Cynthia
D'Aprix Sweeneyová

POLŠTÁŘ

ARGO

Cynthia D'Aprix Sweeneyová

POLŠTÁŘ

Cynthia D'Aprix Sweeneyová

POLŠTÁŘ

Přeložil David Petru

ARGO

Czech edition © Argo, 2017
THE NEST
Copyright © 2016 by Cynthia D'Aprix Sweeney
Translation © David Petrá, 2017

ISBN 978-80-257-2089-9 (váz.)
ISBN 978-80-257-2161-2 (e-kniha)

Své rodině: rodičům Rogerovi a Therese,
sestře Lauře a bratrům Richardovi a Tonymu –
kteří si všichni potrpí na kvalitní
a dobře odvyprávěný příběh.

*Všechno provázelo to věčné dilema:
co zachovat, co změnit.*

WILLIAM TREVOR: *Manželky ladiče pian*

*A tak jsem věděla, že mi tenhle příběh zlomí srdce
Když jsi ho psal
A tak jsem věděla, že mi tenhle příběh zlomí srdce*

AIMEE MANNOVÁ: *The Forgotten Arm*

PROLOG

Zatímco se zbylí hosté procházeli pod letním podvečerním nebem na terase plážového klubu, odměřeně usrkávali z koktejlů, aby zhodnotili, jestli barmani míchají z kvalitního alkoholu, balancovali na papírových ubrouscích maličké krabí jednohubky a pronášeli u toho příhodné komentáře na adresu počasí, které dnes vyšlo doslova zázračně, protože nazítří se mělo vrátit dusno, nebo nepříhodné komentáře na adresu nevěstinych přiléhavých saténových šatů a toho, jestli jí ňadra přetékají z výstřihu vinou mizerné švadleny, vlastního nevkusy (*ta má ránu*, zhodnotily by ji nejspíš jejich dcery) nebo nečekaného přírůstku váhy, což provázelo mrkání a ohrané žerty o výměně toustovačů za plínky, Leo Plumb opustil svatbu své sestřenice s jednou ze servírek.

Leo se snažil vyhybat své manželce Victorii, která na něj téměř nemluvila, a zároveň své sestře Beatrici, která na něj mluvila téměř neustále – hučela do něj, že by Děkuvzdání měli oslavit všichni společně. Děkuvzdání! V červenci! Leo s rodinou neslavil jediný svátek už dvacet let, zhruba od pětadevadesátého, pokud si dobře vzpomínal, a neměl chuť na tom cokoli měnit.

Když se celý otrávený vydal hledat údajně prázdný venkovní bar, poprvé si všiml Matildy Rodriguezové, která právě nesla tác se sklenkami šampaňského.

Procházela davem obklopena mihotavou září – zčásti proto, že zapadající slunce zalévalo východní konec Long Islandu nemravně růžovou barvou, zčásti proto, že Leovy synapse právě sršely pod nápořem vskutku excelentního kokainu. Bublinky, které stoupaly na Matildině tácu, působily jako extatické

předvolání, jako pozvánka určená jen jemu. Husté černé vlasy měla odhrnuté ze širokého, plochého obličje a stažené do praktického uzlu; byla jen ty inkoustové oči a plné rudé rty. Leo sledoval, jak se proplétá mezi svatebními hosty a elegantně při tom vlní boky, ták, nyní již prázdný, zdvižený vysoko nad hlavu jako pochodeň. U procházejícího číšníka uzmul martini a vypravil se za ní nerezovými lítačkami do kuchyně.

Než se Matilda (devatenáct let, začínající zpěvačka, nesmělá servírka) stačila rozkukat, už neroznášela šampaňské mezi pětasedmdesáti členy rozvětvené rodiny Plumbových a jejich nejbližšími přáteli, ale uháněla v Leově zbrusu novém, na leasing koupeném porsche směrem k Longislandské úžině, s rukou vraženou do jeho upjatých plátěných kalhot, kde bříškem palce nezkušeně hladila spodek jeho penisu.

Když ji Leo před chvílí odtáhl do postranní spíže, Matilda odolávala. Svíral jí zápěstí a zasypával ji otázkami: *Kdo jsi? Od-kud jsi? Co ještě děláš? Jsi modelka? Herečka? Víš, že jsi krásná?*

Matildě bylo jasné, o co Leovi jde; na podobných akcích jí každou chvíli někdo dělal návrhy, ale obvykle mnohem mladší muži – nebo absurdně staří muži, *kmeti* – s celým arzenálem trapných seznamovacích frází a neurčitě předpokládaných pokusů o lichotky. (Neustále jí přezdívali J. Lo, přestože se jí vůbec nepodobala; její rodiče byli Mexičané, ne Portorikánci.) Leo však i v tomhle davu pracháčů působil jako nadmíru pohledný chlap a byla si poměrně jistá, že pro člověka, jehož pozornost jí byla téměř příjemná, slovo *pohledný* ještě nikdy nepoužila. Obvykle vystačila s výrazy jako *sexy*, možná *sladký*, nebo snad i *rozkošný*, ale *pohledný*? Kluci, které znala, do pohlednosti zatím nedospěli. Přistihla se, že upřeně zírá na Leovu tvář a snaží se odhalit, z kterých proměnných se vlastně pohlednost skládá. Stejně jako

ona měl černé oči, tmavé vlasy a výrazné obočí. Ale zatímco její rysy byly oblé a hladké, ty jeho byly hranaté a ostré. V televizi by hrál někoho významného, například chirurga – a ona by byla smrtelně nemocnou pacientkou, která škemrá o lék.

Přes dveře spíše slyšela, jak kapela – vlastně spíš orchestr, měli tam minimálně šestnáct nástrojů – hraje obvyklé svatební šlágry. Leo ji vzal za ruce a začal se s ní na místě kolébat do rytmu. Příjemně živým, sytým hlasem jí tiše zpíval těsně u ucha. „*Jednou, až budu na dně, na tom světě chladném, tak se ta-da-ta-dá, jen když vzpomenu si, jak ti to dneska sluší.*“

Matilda potrásla hlavou, krátce se zasmála a odtáhla se od něj. Jeho pozornost ji znervózňovala, ale zároveň rozechvívala cosi v hloubi jejího nitra. A bránit se Leovu dorážení ve spízi bylo přece jen o něco zábavnější než balit v kuchyni chřest do prosciutta, čemuž se v té chvíli měla věnovat. Když mu ostýchavě pověděla, že by se chtěla stát zpěvačkou, okamžitě nabídl, že má známé v Columbia Records, známé, kteří pořád touží objevovat nové talenty. Znovu se k ní přitiskl, a pokud ji vyplašilo, když trochu škobrtl a musel se opřít dlaní o zeď, aby neztratil rovnováhu, její obavy záhy vyprchaly po jeho dotazu, jestli nemá nějaké demo nebo něco svého, co by si mohli pustit u něj v autě.

„Protože jestli se mi to bude líbit,“ pronesl a uchopil její štíhlé prsty, „tak to okamžitě rozjedeme. Pomůžu ti to protlačit k těm správným lidem.“

Když Leo obratně propašoval Matildu na parkoviště, ohlédl se na dveře do kuchyně. Tuhle práci jí sehnal bratranec Fernando, a pokud zjistí, že se jen tak sebrala a odešla, bude pěkně zuřit. Jenže Leo mluvil o *Columbia Records*. Říkal: *Pořád touží objevovat nové talenty*. Kdy se jí zase naskytne podobná příležitost? Bude pryč jen chvíli, jen tak dlouho, aby udělala dobrý dojem.

„Mariah Carey taky dělala servírku, když ji objevil Tommy Mottola,“ podotkla, napůl žertem, napůl proto, aby ospravedlnila svoje chování.

„Vážně?“ Leo ji postrčil ke svému vozu a přešel zrakem po oknech plážového klubu nad parkovištěm. Bylo klidně možné, že ho z boční terasy, kam se teď všichni přesouvali, zahlédne Victoria, a poměrně pravděpodobné, že už zaregistrovala jeho nepřítomnost a pátrá po něm v celém klubu. Bez sebe vzteky.

Matilda se u dveří auta zastavila a zula si černé plátěné pracovní boty. Z odřené nákupní igelitky vytáhla stříbrné jehly.

„Na tohle se vážně nepotřebuješ přezouvat,“ poznamenal Leo a odolal pokušení položit jí ruce kolem útlého pasu hned tady, všem na očích.

„Ale jedeme někam na drink, ne?“ zeptala se Matilda.

Zmínil se jí snad o drinku? Drink nepřichází v úvahu. Všichni v tomhle pidiměstečku ho znají, narodil se tady, všichni znají jeho rodinu, jeho matku, jeho manželku. Dopil martini a odhodil prázdnou sklenku do křoví. „Chce-li dáma drink, seženeme dámě drink,“ řekl.

Matilda nastoupila do sandálů a přetáhla si tenký kovový řemínek přes levou patu, potom druhý přes pravou. Napřímila se a její oči se ocitly ve stejné výšce jako ty Leovy. „Nesnáším ploché boty,“ prohlásila a stáhla si bílou blůzu o něco níž. „Připadám si v nich plochá celá.“ Leo ji vysloveně zatlačil na přední sedadlo, z dohledu, do bezpečného úkrytu za tónovaným sklem.

Když se z perverzně jemných reproduktorů auta rozezněl její kovový, zastřený hlas, zůstala Matilda usazená na předním sedadle jako omráčená. Ze sestřina starodávného sterea zněl úplně jinak. Mnohem líp.

Leo poslouchal a poklepával si dlaní do volantu. Ve vnitřním osvětlení auta se zaleskl jeho snubní prsten. Ženáci byli jednoznačně proti Matildiným pravidlům. Viděla, jak se Leo snaží projevit o její hlas zájem, jak hledá, co lichotivého by se o něm dalo říct.

„Mám lepší nahrávky. Asi jsem si zkopírovala špatnou verzi,“ pronesla Matilda. Cítila, jak jí uši rudnou studem. Leo hleděl z okna. „Radši se vrátím.“ Natáhla se ke klice dveří.

„Ale ne,“ zarazil ji a položil jí ruku na stehno. Ovládla nutkání se odtáhnout a trochu se na sedadle napřímila. Hlavou jí vířily myšlenky. Čím by tak udržela jeho pozornost? Práci servírky nesnáší, ale za to, že takhle zmizela během přípravy večere, ji Fernando zabije. Leo jí troufale hleděl na hrudník. Sklopila zrak a všimla si, že má na černých kalhotách skvrnku od balzamik. Poškrábala ji nehtem. Míchala ho dnes bůhvíkolik litrů. Uvnitř teď všichni nejspíš aranžují na talířích mixovaný salát a grilované krevety a po okrajích vymačkávají z dávkovacích láhví dresink do vzorů, které mají připomínat vlny, zhruba takové, jaké dělají děti, když kreslí moře. „Chtěla bych vidět oceán,“ špitla nesměle.

A potom, tak pomalu, že v první chvíli nechápala, co se děje, ji Leo vzal za ruku (na okamžik si pošetile pomyslela, že se ji chystá políbit jako nějaká postava z máminých telenovel) a položil si ji do klína. A na tuhle část Matilda nikdy nezapomene, na to, jak z ní ani na chvíli nespustil zrak. Nezavřel oči ani nezaklonil hlavu ani se k ní nenatáhl, aby ji ledabyly políbil nebo se začal potýkat s knoflíčky na její blůze; jen se jí pevně a dlouze zahleděl do očí. Zadíval se jí až do žaludku.

Cítila, jak pod její dlaní ožívá, a vzrušilo ji to. Zatímco na ni Leo upíral zrak, trochu zatlačila prsty a váhy moci v autě se rázem nachýlily na její stranu. „Myslela jsem, že si zajedeme k oceánu,“ podotkla. Chtěla se dostat z dohledu kuchyně. Usmál

se a zařadil zpátečku. Než se stačil připásat, už měl rozepnutý poklopec.

Leovi dost dobře nelze vyčítat, že k vyvrcholení dospěl tak rychle. Manželka ho odřízla už před několika týdny, když ho na chatě jistých známých přistihla, jak v zadní chodbičce osahává slečnu na hlídání dětí. Leo cestou k pobřeží doufal, že kombinace alkoholu, kokainu a antidepresiv jeho odezvu zpomalí, ale když se Matildina dlaň odhodlaně sevřela, věděl, že se to blíží příliš rychle. Na vteřinku – pouhou vteřinku – zavřel oči, aby se sebral, aby se zbavil opojného obrazu její ruky, jejích oprýskaných modrých nehtů pumpujících nahoru a dolů. Ten teréňák řítící se zprava po Ocean Avenue vůbec neviděl. Vůbec si neuvědomil, že skřípot, který slyší, není Matildin hlas linoucí se z reproduktorů, ale něco úplně jiného.

Žádný z nich nestihl ani vykřiknout.

ČÁST PRVNÍ

SNĚŽNÝ ŘÍJEN

KAPITOLA JEDNA

Protože se trojice sourozenců Plumbových předešlého večera po telefonu dohodla, že by před bratrem Leem neměli pít, každý z nich – bez vědomí ostatních – seděl v některém z barů v okolí hlavního nádraží a potají si před obědem dopřával koktejl.

Bylo zvláštní podzimní odpoledne. Před dvěma dny se ke stře-doatlantickému pobřeží přihnál severovýchodní vítr a srazil se se studenou frontou postupující na východ od Ohia a s arktickou frontou, která přišla od severu z Kanady. Výsledná bouře zasy-pala některá místa rekordním množstvím sněhu a přinesla do měst od Pensylvánie po Maine abnormálně brzkou zimu. V ne-velkém městečku padesát kilometrů severně od Manhattanu, kde Melody Plumbová bydlela, většina stromů dosud nesla podzimní listoví a sníh s námrazou mnohé z nich zahubil nebo zmrzačil. Ulice byly posety ulámanými větvemi, v některých obcích stále nešel proud a starosta mluvil o tom, že se možná zruší Halloween.

Navzdory nepolevující zimě a nečekaným výpadkům proudu proběhla Melodyina cesta vlakem na Manhattan bez zvláštních událostí. Zapadla do baru ve vestibulu hotelu Hyatt na Čtyřicáté druhé ulici, kde se nemusela obávat setkání s bratrem nebo se-strou; navrhla, ať na oběd zajdou do zdejší restaurace namísto Oyster Baru v nádražní budově, kde se scházeli obvykle, ale Jack i Beatrice se jí vysmáli – Hyatt nepatřil na jejich seznam přijatelných podniků, protože nesplňoval jakási tajemná krité-ria, po nichž Melody neměla sebemenší zájem se pít. Už se vedle těch dvou odmítala cítit méněcenně, odmítala se nechávat ponižovat jen proto, že nesdílí jejich zbožnou úctu ke všemu staromanhattanskému.